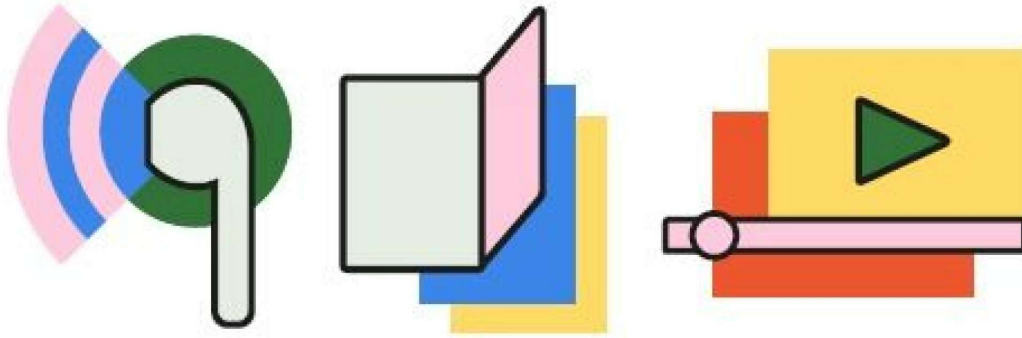

Anmeldelse:

'Vensomhed' er muligt og opgaven er vigtig

Anne Søgaards bog 'Vensomhed' er den vigtigste bog, jeg har læst i år.

Heidi Friberg Christophersen

PUBLICERET Torsdag 27. oktober 2022 - 11:46

Fakta:

Vensomhed

Jeg har taget tilløb mange gange til denne anmeldelse, og ofte har jeg stoppet mig selv i at skrive den ene flokkel efter den anden. For ord betyder noget. Det er for eksempel ikke ligegyldigt om man bruger en nyt ord som 'vensomhed' i stedet for venlighed eller inklusion. Og det gør også en forskel om, man taler om 'elever' eller 'børn'. Samtidig er denne bog uendelig banal og selvfølgelig – og i næste sekund opdager jeg, at dette med 'vensomhed' nærmest ikke kan lade sig gøre i det virkelige liv. I alt fald var det ikke et begreb, der blev lagt i min lærerværktøjskasse, da jeg blev uddannet lærer for længe siden.

Det jeg vil illustrere med denne indledning er præcis den modstand, som bogen og bogens emne er blevet mødt af i den tid, der har været arbejdet med begrebet 'vensomhed'. Vi kan godt se, at det er det rigtige at gøre. Som der står i bogen, så er den dybe tallerken opfundet, men der skal lige være en, der fortæller os, hvor i skabet den står.

Det samme gælder vores forældre i det besværlige forældre-skole-samarbejde. Når nu vi har den dybe tallerken, og vi kommer her og fortæller forældrene, hvor i skabet den dybe tallerken står, hvorfor kan de så ikke finde ud af at reagere med andet end følelser? Ja, det kan de jo ikke, fordi de deres børn er deres hjerteblod og følelser – og fordi deres forældreevner hele tiden er til eksamen, når de møder de fagprofessionelle i skolerne. De er så fyldt op at følelser, der dunker så hårdt i ørerne, at de ikke kan lytte til, hvad der bliver sagt.

Anne Søgaards bog har til formål at skabe en skole, hvor alle børn trives og glæder sig til at komme i skole – hver eneste dag. Hendes begreb om en 'vensom' kultur er afgørende for alle børns liv og fremtid. 'Vensomhed' handler altså om, hvordan vi i fællesskab skaber og fremmer venskaber. Det handler om kultur på alle planer, for hvis du eller din kollega ikke trives, så kan du være helt sikker på, at så trives dine elever heller ikke, og da slet ikke, hvis du kun ser dem som de 'elever', der skal løftes op, og ikke som de børn, de er. Det handler også om, at vi ikke skal instrumentaliseres os ud af problemerne, men at vi skal skabe relationer, hvor vi løfter i fælles flok.

ANNOUNCE:

Gratis

Virtual

Så har jeg igen skrevet mig ind i en bygeregn af floskler og klicheer, men nej, det handler hverken om, at vi skal tage ja-hatten på eller gå rundt som smilende serviceorganer. Det handler i bund og grund om, hvordan vi alle får sænket skuldrene og får løftet blikket, så vi tør se hinanden i øjnene og samle os overskud til at lytte højere og bag om ordene. 'Vensomhed' er noget, vi skal øve os i og ikke pege fingre ad, når det ikke lykkes os at være vensomme.

Så er det bare spørgsmålet om det er mig eller min kollega, der skal begynde at spørge ind til, hvordan den anden har det, og hvad der kan gøres for at bære hinandens byrder. Måske overvældes vi allerede af, hvad det er for en lavine af gråd og bebrejdelser, der kommer væltende, hvis vi virkelig tør forholde os til, hvordan vi har det. Vi skal jo passe på os selv hele tiden. Er det ikke det, vi altid hører? Men denne bog om 'vensomhed' forklarer os, at det netop ikke er den enkeltes ansvar. Det er et strukturelt problem, hvis vi ikke trives. Det gør lige så ondt på den, der bliver skældt ud, som den der hører, at et andet barn bliver skældt ud. Det forplanter sig som ringe – eller resonans – som Hartmut Rosa ville have kaldt det.

Det er derfor, at 'vensomhed' skal på skoleskemaet på både pædagog- og læreruddannelserne, for hvis vi ikke lærer det fra bunden af, så kan vi ikke gå ud og sikre børns adgang til venskaber, trygge grupper og en følelse af samhørighed. Det er os, der er de voksne, hvilket vi ofte glemmer, når vi bliver syge, fordi vi ikke ved, hvad det er, vi skal gøre for, at der bliver ro i klassen, og der kan skabes grobund for trivsel. Forandringer sker, når vi prøver at forstå de mennesker, vi møder, og vi fylder vore sind og krop med positiv energi – i stedet for kritik og fejlfinding.

Bogen lærer os tre dialogformer og otte samspilstemaer, som jeg ikke har plads til at gennemgå her. Men få fat i bogen – både til dig og dine kollegaer – og kom så på kursus hos Anne Søgaard. Afsæt en personaledag til det her – eller syv i løbet af et skoleår, så der kan følges op på kulturen. Jeg tror faktisk på, at det her er vejen frem, hvilket jo nærmest er en selvfølge, men hvordan er det nu man gør, når det ikke er den enkeltes ansvar, men et strukturelt problem.

”Lad os læse bogen sammen og selv skabe den forandring, vi alle drømmer om.

Og hold da op, hvor jeg synes, at jeg gentager mig selv, når jeg understreger det med kulturen og strukturelle. Det får mig så også til at tænke på den kollega, der sagde til mig, at forældre ikke tænker som os, der er lærere. Og hun fortsatte børnene forstår ikke, når du siger, at de skal opføre sig ordentligt. Du skal fortælle dem, hvad du ønsker, at de skal gøre. Og sådan er det også med bogen 'vensomhed'. Kom nu og vis mig, hvordan man er 'vensom'. Lad os læse bogen sammen og selv skabe den forandring, vi alle drømmer om.

ANMELDELSER

PSYKISK ARBEJDSMILJØ

TRIVSEL

ABONNER PÅ TAGS

Ingen kommentarer

Sorter efter ▼

Hvis du ikke har en kommentarbruger, kan du oprette en nedenfor. Bemærk, at du angive både for- og efternavn, og det er dit navn, ikke dit brugernavn, der vil blive vist ved kommentaren (i øjeblikket beder systemet desværre ikke om fuldt navn - det kan du indsætte her <https://hyvor.com/account>). Se [Folkeskolen.dk's debatregler](#)

LOG IND FOR AT KOMMENTERE

Seneste anmeldelser

Ikke din skyld - ikke dit ansvar